

Brudmarsch efter tobaksspinnaren E. Eriksson, Falun, uppvuxen i Nås,
upptecknad av Karl Sporr
Ur Nils Andersson, "Svenska låtar", Dalarna

947. BRUDMARSCH

Tonartsförhållandena i denna marsch äro mycket oklara. Låten, som ger intryck av att ursprungligen ha spelats i moll, får genom Erikssons utförande en tydlig dragning åt dur. Sålunda spelades på flera ställen i stället för *f* en ton ungefär mitt emellan *f* och *fiss*, och i stället för *c* en ton närmare *ciss*. Som upptakt togs i första reprisen en ton mellan *g* och *giss*, men upptakten i andra reprisen blev rent *giss*.

Om ovanstående ganska vanliga företeelse i någon mån kan skyllas på falskspelning på grund av Erikssons ofärdighet i vänstra handen, torde dock denna osäkerhet i tonartshänseende till stor del vara ett utslag av den ändrade smakriktning, som — genom förvanskning från de äldre kyrko- och molltonarterna till de mera lättspelade durtonarterna — pågått under de senaste decennierna.
(O. A.)